

СБОГОМЪ ЛЪТО

Сякашъ бѣше сънь чудесенъ,
колко скоро се измина,
а те чакахъ, чакахъ, лѣто,
съ трепетъ цѣлата година.

Като живи сж въ сърдце ми
споменитѣ скжпи, свидни, —
спомени за днитѣ лѣтни,
дни на радость, дни безгрижни.

Спомнямъ дивнитѣ балкани,
небесата ведросини, —
спомнямъ горскитѣ поляни,
пълни съ ягоди, малини.

И рѣчицата пѣнлива
съ вироветѣ хладни, чисти,
гдето плувахме щастливи
въ днитѣ знойни и лжчисти.

И нощитѣ, кога спѣхме
горе въ мандрата при дѣда,
гдето пѣй, шуми, буботи
непрестанно водопада.

Сбогомъ, лѣто позлатено!
Сбогомъ, топли дни чудесни!
Сбогомъ, ведъръ сводъ небесенъ
и звѣнливи птичи пѣсни!

Георги Костакевъ